

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ 1 (786) 8)ΒΦΗΣ 1929

ΣΟΝΕΤΤΟ

Μὲς στὸ γαλάζιο σύθαμπο, μ' ἄχραντα ρόδα ἢ χαραυγή,
Κ' ἢ πούλια μέσα στὰ κροντήρια πέταλα νὰ στάζει.
Μάργαρο τέτιο ἀνθόνερο ἢ καρδιά σου νάτανε νὰ πιεῖ,
Νὰ δροσιστεῖ καὶ νὰ καεῖ σὰ φύλλο στὸ χαλάζι!

Ὅμως τὴ μέρα τρέμε τη, γλήγορη τόσο, κι ἂν ἀργεῖ
Νὰ λάμψει ὁ ἥλιος, μ' ὄλο πού κι ἀθώρητος φαντάζει,
Νά τος, σὰ μιὰν ἀγιάτρευτη, πᾶν' ἀπὸ τὸ βουνὸ πληγή,
Πῶς κάνει τὸν ἐφτάχρωμο οἶρανό κι ἀνατριχιάζει...

* Ἀλίμονο! τέτιες μουντὲς αἱματοστάλες, οἱ λαμπρές,
Νὰ γίνονται ὀρθρινὲς στιγμὲς πρὶ νὰ σβυστοῦν, τὶ φρίκη!
Καὶ νὰ θαρρεῖς μὲ τὸ αἶριο πῶς κάποιες θάβρουνται χαρὲς!

* Ἀλήθεια, δὲν ἐστάθηκε παρόμοια καταδίκη,
Κ' ἐκεῖνο τὸ μαρτυρικὸ στεφάνι, πού ἄπειρες φορὲς,
Τ' ἄσπλαχνο φῶς σου ἐφόρεσε, μοιραία κορφή, σου ἀνίκη.

Μ. ΜΠΑΛΚΑΣΗΣ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

— Τέντωσε τ' αὐτιά σου, βρέ, κι ἄκου με!...
Θές τὴν τελειωτικὴ μου ἀπάντηση; . . . Αὐτὴ
ἔναι! Ἡ τὴν παραιτᾶς αὐτὴ τὴ σκρόφα, πού
σοῦ βάλθηκε νὰ μοῦ τὴν κάνης, λέει, κόρη μου,
ἢ σὲ δένω σ' ἐκείνη ἐκεῖ τὴ σκυιά, τὴ βλέ-
πεις; νὰ ἐκεῖ στὴν ἄκρη, σιμὰ στὸν τοῖχο . . .
καὶ παίρνω τὸ δίκανό μου καὶ σὲ τουφεκῶ
σὺν ὀρτύκι! . . . Ἄλλη κουβέντα δὲν ἔχει! Γκρε-
μίσου ἀπὸ δῶ! . . .

Καὶ ὁ κύρ Λουκάς, ἀφοῦ ἔβγαλε τὴν ἀπό-
φασή του, χτύπησε τὰ παλαμάκια καὶ φώναξε
νὰ τοῦ φέρουν ἕνα καφέ.

Ὁ Γιαννίκης στεκότανε ἀσάλευτος στὴ θέση
του, μαρμαρωμένος. Εἶχε σταυρώσει τὰ χέρια,
εἶχε σκύψει τὸ κεφάλι του καὶ καρτεροῦσε.

Δὲν ἤθελε νὰ τὸ πιστέψη πῶς ὁ πατέρας του
θὰ τοῦ φερότανε ἴσαμε τὸ τέλος ἔτσι σκληρὰ
καὶ ἄκαρδα. Τὸν ἤξαιρε πῶς ἄναβε εὐκόλα,
πῶς μιλοῦσε, πᾶνω στὸ θυμὸ του μάλιστα, βα-
ρεια, μὰ πάντα εἶχε τὴν ἰδέα πῶς στὰ βάρη
τῆς καρδιᾶς του θὰ ὑπάρχη ἕνα κομματάκι
τοσοδὰ καλωσύνης καὶ συμπόνιας, πού στίς
μεγάλες, στίς κρίσιμες στιγμὲς, γιγαντώνεται
καὶ κυριαρχεῖ.

Καὶ καρτεροῦσε αὐτὸ τὸ θάμα. Δὲν εἶτανε
κρίσιμη, μεγάλη, ἢ στιγμὴ αὐτὴ; . . .

Εἶχε μιλήσει θαρρετὰ καὶ τίμα στὸν πατέρα
του. Τοῦ εἶχε ἀνοίξει διάπλατα τὴν καρδιά του.
Τοῦ εἶπε πῶς τὴν ἀγαπᾶει τὴ Νίνα. Πῶς τὴν
ἀγαπᾶει πολὺ, τρελλά, ἀπὸ δυὸ χρόνια τώρα.
Πῶς ἔχει δεθῆ μαζί της καὶ ἢ θὰ τὴν πάρη
γυναῖκα του ἢ θὰ σκοτωθῆ.

Τοῦ εἶπε ἀκόμη καὶ τὸ μεγάλο του μυστικόν:

Πῶς ἢ Νίνα εἶναι ἔγκυος, ἀπὸ δυὸ μῆνες ἔγ-
κυος, καὶ πῶς ὁ γάμος πρέπει νὰ γίνη γρή-
γορα, ἀμέσως, γιὰ νὰ μὴ ρεξιλευτῆ καὶ τὸ κο-
ρίτσι καὶ ὁ ἴδιος στὰ μάτια τοῦ κόσμου—καὶ
τότε τὶ τὴ θέλει τὴ ζωὴ; . . .

Κι ὁ κύρ Λουκάς πού τ' ἄκουσε ἀσυγκίνη-
τος δλ' αὐτὰ, τοῦδωσε τὴν ἀπάντησιν πού νό-
μιζε, σὺν πατέρας, πῶς ἔπρεπε νὰ τοῦ δώσει:

— Ἡ τὴν παραιτᾶς τὴ σκρόφα, ἢ σὲ σκο-
τώσω σὺν ὀρτύκι! . . .

Ἡ κουβέντα αὐτὴ ἔγινε πρῶτ', κάτω στὸν
κῆπό τοῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ τοῦ κύρ Λουκά.

Εἶχε ξυπνήσει, ὅπως τὸ συνειθίσει, τὸ γλυκο-
χάραμα, κι εἶχε ἀφήσει παραγγελία, ἅμα ξυ-
πνήσει ὁ γιός του, νὰ τοῦ τονε στείλουνε κάτω
στὸν κῆπο, πού θέλει νὰ τοῦ μιλήσῃ.

* Ἀπὸ βραδὺς ἔαχε κουβεντιάσει μ' ἕνα φίλο
του, τὸν κύρ Δημητρώ, κάτω στ' ἀκρογιάλι, στὸ
καφενεδάκι.

Εἶχανε καθήσει παρᾶμερα σ' ἕνα τραπεζάκι,
πού εἶπε καὶ τοῦ τὸ στήσανε πᾶνω στὴν
ἀμμουδιά, κι ἐκεῖ, πίνοντας τὸ οἰζάκι του,
ἐμπιστεύτηκε στὸ φίλο του τὸν καημὸ του

— Τὸ καὶ τὸ μοῦ συμβαίνει. Τῶμαθα. . . Διά-
βασα καὶ γράμματά τους . . . Τὰ πράματα
φαίνονται προχωρημένα . . . μὰ μὴ μετ' ὀλο-
σκάνεις καὶ ξαίρω ἐγὼ τί θὰ κάνω!

Ὁ κύρ Δημητρώς, πού εἶταν ἀνθρωπος πὺ
ἀνοιχτόμματος, τοῦ μίλησε, κατὰ τὴ δική του
τὴ γνώμη, λογικά:

— Καλὸ εἶταν νὰ μὴ γίνῃ τὸ κακὸ! Μιὰ
ὅμως κι ἔγινε, νὰ κλείσης τὰ μάτια σου καὶ νὰ
δώσης τὴν εὐκή σου, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ τὸ κακὸ
μεγαλῆτερο . . . Τὴ σήμερο ἔμερα, ξαίρεις. . .